

HS 17.6.2018

Yhdysvaltain syrjäseuduilla on yhä seurakuntia, joissa käsitellään myrkkykäärmeitä ja juodaan lipeää – saarnaajia kuolee puremiin jatkuvasti

Saarnaajia kuolee käärmeenpuremiin tämän tästä, koska usein he kieltäytyvät sairaalahoidoista uskonnonvapauteen vedoten.

Saarnaaja Chris Wolford piteli metsäkalkkarokäärmettä seurakunnassaan Länsi-Virginiassa toukokuun lopussa. Wolford piti jumalanpalveluksen käärmeenpuremaan kuolleen saarnaajaveljensä kunniaksi. (KUVA: Andrew Caballero-Reynolds)

Yhdysvaltain syrjäseuduilla Appalakkien vuoristossa on yhä kristillisiä seurakuntia, joiden jumalanpalvelusmenoihin kuuluu myrkkykäärmeiden käsittely, myrkyn juominen ja itsensä tuleen sytyttäminen.

Uutistoimisto AFP:n haastatteleva pastori Chris Wolford kertoo käyttävänsä jumalanpalveluksissaan metsäkalkkarokäärmeitä ja kuparipääkäärmeitä. Molemmat ovat tappavan myrkyllisiä lajeja.

Wolfordin saarnaajaveli kuoli neljänteen samaansa käärmeenpuremaan. Myös veljesten isä oli saarnaaja, joka kuoli käärmeenpuremaan poikien ollessa lapsia.

Noin 30–40 seurakuntalaista on läsnä, kun Wolford pitää muistojumalanpalveluksen kuusi vuotta sitten kuolleen veljensä muistolle.

Lahko perustaa uskonsa Markuksen evankeliumin säkeiden kirjaimelliseen tulkintaan.

”Ja niitä, jotka uskovat, seuraavat nämä tunnusmerkit: Minun nimissäni he ajavat pois pahoja henkiä. He puhuvat vierailta kielillä. He tarttuvat käsin käärmeisiin, ja vaikka he juovat tappavaa myrkyä, se ei vahingoita heitä”, evankeliumissa sanotaan.

Käärmeiden puremalta selviäminen on osa Pyhän hengen toimintaa. ”Emme kuvittele, etteivät ne pure”, pastori Chris Wolford sanoo AFP:lle. ”Aina kun menemme käärmealaatikon tiedämme, että voimme saada pureman ja kuolla.”

Wolford selittää, että Jumala on pelastanut hänet. Jos käärme puree, sekin on Jumalan päätös.

Käärmekirkkojen jumalanpalvelus kestää pitkään, ainakin kaksi ja joskus jopa neljä tuntia, ja siihen kuuluu ekstaattista musiikkia, laulua ja tanssia. Käärmeiden käsittely on vain pieni osa jumalanpalvelusta eikä ole aina edes mukana.

Käärmekirkot kehittyivät Yhdysvalloissa 1900-luvun alussa osana helluntaiherätystä, johon kuuluu karismaattisia elementtejä kuten Pyhän hengen voimalla ”kielillä puhumista” ja ihmeparantamisia.

Toisinaan käärmekirkkojen jumalanpalveluksissa myös käsitellään tulta ja juodaan strykniiniä tai lipeää, mutta se on jäänyt melko harvinaiseksi.

Yhdysvalloissa on eri arvioiden mukaan muutamasta kymmenestä noin 125:een käärmeiseurakuntaa. Kaikki ovat pieniä, muutamana kymmenen tai korkeintaan noin sadan jäsenen seurakuntia.

Useimmat ovat syrjäseuduilla Appalakkien vuoristossa. Appalakeilla helluntaiherätys ja muut karismaattiset liikkeet ovat suosittuja.

Länsi-Virginia on ainoa osavaltio, jossa käärmekirkot ovat yhä sallittuja. Muissa osavaltioissa saarnaajat voivat saada sakkoja tai vankeutta käärmeiden luvattomasta hallussapidosta.

Saarnaaja Chris Woolfordin seurakunta kokoontuu puutalossa Länsi-Virginian Squiren kylässä. (KUVA: Andrew Caballero-Reynolds)

Yhdysvalloissa National Geographic -kanavalla esitettiin vuonna 2013 dokumenttielokuva käärmekirkkoista. Sen päähenkilönä oli saarnaaja Jamie Coats, joka pidätettiin toisen saarnaajan kanssa noin 50 myrkkykäärmeen hallussapidosta. Syytteet kumottiin, kun saarnaajat vetosivat perustuslain suomaan uskonnonvapauteen.

Käärmeitä ei voi kesyttää. Saarnaajat saavat silti puremia suhteellisen harvoin verrattuna siihen, kuinka usein he käsittelevät käärmeitä.

Käärmekirkkoja 25 vuoden ajan tutkinut psykologian professori Ralph Hood sanoi vieneensä herpetologeja eli matelijatutkijoita tarkkailemaan, miksi saarnaajat selviävät niin vähillä puremilla. Syy ei selvinnyt.

”Tiedän vain sen, että nämä ihmiset käsittelevät käärmeitä ja useimmiten eivät saa puremia. Kenelläkään ei ole siihen hyvää selitystä”, Hood sanoi Yhdysvaltain julkisen palvelun radion NPR:n vuonna 2013 julkaisemassa artikkelissa.

Käärmeet kuitenkin purevat saarnaajia jatkuvasti, ja monella on useita puremia.

Tiettävästi ainakin 90 käärmekirkkojen jäsentä on kuollut puremiin. Pureman jälkeen seurakuntalaiset eivät usein hakeudu lääkäriin.

Myös kuuluisin saarnaaja Jamie Coots kuoli helmikuussa 2014 saatuaan käärmeenpureman ja kieltäytyttyään sairaalahoidosta uskonnonvapauteensa vedoten. Hänen poikansa jatkaa saarnaajana.

Robin Brandon joi strykniniä helluntailaisen käärmekirkon jumalanpalveluksessa toukokuun lopussa Länsi-Virginiassa. (KUVA: Andrew Caballero-Reynolds)

1. Minkälaista toimintaa käärmekirkot tekevät?
2. Miten he perustelevat toimintaansa?
3. Miten he suhtautuvat käärmeenpuremiin?
4. Mitä ajatuksia toiminta sinussa herättää? Miksi?